

ΝΕΚΡΟΙ
ΣΕ ΑΔΙΕΞΟΔΟ

CHARLAINE HARRIS

Ένα μυθιστόρημα με τη Σούκι Στάκχαουζ

3 ~

Δεν υπήρξαν μεγάλες αποκαλύψεις στη δουλειά την επόμενη μέρα, ούτε κάποιο εκπληκτικό συμβάν. Η αλήθεια είναι ότι πολύ το απόλαυσα αυτό. Απλώς έπαιρνα παραγγελίες, σέρβιρα ποτά και φαγητό και τσέπωνα τα φιλοδωρήματά μου. Η Κέννεντυ Κιζ ήταν στην μπάρα. Ανησυχούσα μήπως ήταν ακόμα τσακωμένοι με τον Ντάνυ, παρόλο που εκείνος ίσως εργαζόταν στην άλλη του δουλειά, στο πρατήριο οικοδομικών υλικών. Η Κέννεντυ ήταν πεσμένη και κακοδιάθετη, όπως διαπίστωσα μετά λύπης· δεν ήθελα, όμως, να μάθω τίποτε άλλο για τα προβλήματα της σχέσης της – για τα προβλήματα της σχέσης *οποιοδήποτε*, δηλαδή. Αρκετά δικά μου είχα.

Καταβάλλω συνειδητά προσπάθειες να αποκλείω τις σκέψεις των άλλων ανθρώπων. Αν και καλύτερεύω σ' αυτό, θέλει ακόμα δουλειά. Δεν χρειάζεται να προσπαθώ τόσο σκληρά με τους διφυνείς, καθώς οι σκέψεις τους δεν είναι τόσο διαυγείς όσο των ανθρώπων· πιάνω μονάχα μια πρόταση ή κάποιο συναίσθημα αραιά και πού. Αλλά και μεταξύ των ανθρώπων υπάρχουν ευκρινέστεροι πομποί. Ωστόσο, προτού μάθω να προφυλάσσω τον εγκέφαλό μου, ήταν σαν να άκουγα δέκα ραδιοσταθμούς συγχρόνως. Είναι δύσκολο να συμπεριφέρεσαι φυσιολογικά μ' όλα αυτά μες στο μυαλό σου ενώ εξακολουθείς να προσπαθείς να ακούσεις και τι λένε οι άνθρωποι με το στόμα τους.

Έτσι, κατά τη διάρκεια αυτής της μικρής περιόδου ομαλότητας, κατόρθωσα να βρω τη γαλήνη. Έπεισα τον εαυτό μου ότι η συνάντησή με τον Φελίπε θα πήγαινε καλά: θα πίστευε είτε

ότι δεν είχαμε σκοτώσει τον Βίκτορ είτε ότι ο θάνατός του ήταν δικαιολογημένος. Δεν βιαζόμουν να έρθω αντιμέτωπη μαζί του για να το μάθω.

Έμεινα μερικά λεπτά στην μπάρα, για να κουτσομπολέψω, και φούλαρα με βενζίνη το αμάξι στο δρόμο του γυρισμού. Αγόρασα ένα σάντουιτς με κοτόπουλο από το Σόνικ και έφτασα σπίτι μου οδηγώντας αργά.

Το ηλιοβασίλεμα αργούσε πολύ το καλοκαίρι, οπότε τα βαμπίρια θα σηκώνονταν σε ένα δίωρο. Δεν είχα νέα κανενός από τη Δόντηση. Δεν ήξερα καν πότε υποτίθεται πως θα πήγαινα εκεί. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι έπρεπε να φτιασιδωθώ, γιατί αυτό θα περίμενε ο Έρικ ενώπιον επισκεπτών.

Ο Ντέρμοτ δεν ήταν σπίτι. Ήλπιζα να είχε γυρίσει ο Κλωντ από το μυστηριώδες ταξίδι του στον Νεραϊδόκοσμο, αλλά κι αν είχε, δεν υπήρχαν δείγματα επιστροφής. Δεν άντεχα περισσότερες σκοτούρες σχετικά με τους αλλόκοσμους απόψε. Είχα βαμπιρικά προβλήματα στο κεφάλι μου.

Είχα πάρα πολύ άγχος, οπότε δεν έφαγα πάνω από το μισό σάντουιτς. Έκανα διαλογή της αλληλογραφίας που είχα μαζέψει από το τέρμα του δρομίσκου μου και πέταξα τη μισή στο σκουπιδοτενεκέ. Μετά, αναγκάστηκα να ψαρέψω από κει μέσα το λογαριασμό του ηλεκτρικού, καθώς τον είχα ρίξει μαζί με ένα φυλλάδιο επιπλοπροσφορών. Τον άνοιξα για να δω το ποσό. *Το καλό που του ήθελα* του Κλωντ να επιστρέψει από τον Νεραϊδόκοσμο· σπαταλούσε απερίσκεπτα ρεύμα κι η κατανάλωση ήταν σχεδόν διπλάσια από το συνηθισμένο. Ήθελα να πληρώσει το μερίδιό του. Ο θερμοσίφωνάς μου λειτουργούσε με αέριο, ένας λογαριασμός επίσης φουσκωμένος. Ακούμπησα την εφημερίδα του Σρίβπορτ πάνω στο τραπέζι της κουζίνας, για να τη διαβάσω αργότερα. Σίγουρα θα ήταν γεμάτη με δυσάρεστες ειδήσεις.

Έκανα ντους, άλλαξα χτένισμα και βάφτηκα. Έκανε τόση ζέστη, που δεν ήθελα να φορέσω παντελόνι, αλλά το σορτς δεν

ταίριαζε με την αίσθηση επισημότητας που προσέδιδε ο Έρικ. Αναστέναξα και υπέκυψα στο αναπόφευκτο: άρχισα να ψάχνω τα καλοκαιρινά φορέματά μου. Ευτυχώς, είχα χρόνο να ξυρίσω τα πόδια μου, συνήθεια που ο Έρικ έβρισκε γοητευτική και συνάμα παράξενη. Η επιδερμίδα μου ήταν ωραία και ηλιοκαμένη πλέον, αφού είχαμε μπει για τα καλά στην περίοδο μαυρίσματος, και το χρώμα των μαλλιών μου είχε ανοίξει λίγο. Εξακολουθούσαν, επίσης, να δείχνουν ωραία μετά το θεραπευτικό κούρεμα στο οποίο τα είχε υποβάλει ο κομμωτής Ιμμάνιουελ πριν από μερικές εβδομάδες. Φόρεσα μια λευκή φούστα, μια θαλασσιά αμάνικη μπλούζα και μια πολύ φαρδιά μαύρη πέτσινη ζώνη, η οποία πλέον έπεφτε πολύ στενή στην Τάρα. Τα καλά μου μαύρα σανδάλια δεν είχαν χάσει ακόμα το εξαιρετικό σχήμα τους. Το χέρι μου σταμάτησε για λίγο πάνω στο συρτάρι της τουαλέτας μου. Μέσα του, καμουφλαρισμένο με λίγη πούδρα, βρισκόταν ένα πανίσχυρο νεραϊδίσιο μαγικό αντικείμενο, το οποίο ονομαζόταν κλύβιελ ντορ.

Ποτέ μου δεν σκέφτηκα να το κουβαλώ πάνω μου. Κάτι μέσα μου φοβόταν να ξοδέψει την ισχύ του. Η απερίσκεπτη χρήση του ισούται με τη χρήση πυρηνικής συσκευής για το φόνο μιας μύγας.

Το κλύβιελ ντορ ήταν ένα σπάνιο και αρχαίο νεραϊδίσιο δώρο αγάπης. Θα έλεγα ότι ήταν το νεραϊδίσιο ισοδύναμο ενός πασχαλινού αβγού Φαμπερζέ, αλλά μαγικό. Ο παππούς μου – όχι ο άνθρωπος παππούς αλλά ο ημιάνθρωπος-ημινεραϊδός παππούς μου, ο Φίνταν, ο δίδυμος αδελφός του Ντέρμοτ– το είχε δωρίσει στη γιαγιά μου την Αντέλ, η οποία το έκρυψε. Δεν μου είπε ποτέ ότι το είχε, και το ανακάλυψα μόνο κατά τη διάρκεια της εκκαθάρισης της σοφίτας. Μου πήρε λίγο περισσότερο να καταλάβω περί τίνος πρόκειται και να μάθω περισσότερα για τις ιδιότητές του. Μονάχα ο εν μέρει δαίμονας δικηγόρος Ντέσμοντ Καταλιάδης γνώριζε ότι το είχα... παρότι, πιθανό-

τατα, η φίλη μου Αμέλια το υποψιαζόταν, αφού της είχα ζητήσει να με διδάξει σχετικά με τις ιδιότητές του.

Μέχρι τώρα το έκρυβα, όπως έκανε και η γιαγιά μου. Ούτως ή άλλως, δεν είναι δυνατόν να περάσεις όλη σου τη ζωή μ' ένα πιστόλι στο χέρι μήπως και κάποιος σου επιτεθεί. Παρόλο που το κλύβιελ ντορ ήταν δώρο αγάπης και όχι όπλο, η ισχύς του επέφερε αποτελέσματα εξίσου δραματικά. Η κατοχή του παρείχε στον κτήτορά του την πραγματοποίηση μίας ευχής. Αυτή η ευχή έπρεπε να είναι προσωπική, να ωφελεί τον κτήτορα ή κάποιον αγαπημένο πρόσωπο του κτήτορα. Φαντάζομαι, ωστόσο, πως αυτό επιφύλασσε διάφορα απαίσια σενάρια: Κι αν ευχόμουν να μη με χτυπήσει ένα διερχόμενο αμάξι, το οποίο αντί για μένα τελικά χτυπούσε άλλο αυτοκίνητο και ξεκλήριζε ολόκληρη οικογένεια; Αν ευχόμουν να ζωντανέψει ξανά η γιαγιά μου και, αντί για τη ζωντανή αγαπημένη μου, εμφανιζόταν το κινούμενο πτώμα της;

Καταλάβαινα, επομένως, γιατί η γιαγιά το είχε κρύψει ώστε να αποφευχθεί η τυχαία ανακάλυψή του. Αντιλαμβανόμουν ότι οι δυνατότητές του την είχαν τρομοκρατήσει. Ίσως, μάλιστα, να μην πίστευε ότι μια χριστιανή έπρεπε να χρησιμοποιήσει μαγεία για να αλλάξει την πορεία της προσωπικής της ιστορίας.

Από την άλλη, το κλύβιελ ντορ θα της είχε σώσει τη ζωή, αν το είχε πάνω της τη στιγμή που της είχαν επιτεθεί. Εκείνο, όμως, βρισκόταν στο μυστικό συρτάρι ενός παλιού γραφείου στη σοφίτα, κι έτσι η γιαγιά μου πέθανε. Ήταν σαν να πλήρωνες για συναγερμό στο σπίτι και να ξεχνούσες να τον εγκαταστήσεις. Κανείς δεν μπορούσε να σου το πάρει, ούτε ήταν δυνατόν να χρησιμοποιηθεί για κακό. Από την άλλη, ούτε για καλό μπορούσε να χρησιμοποιηθεί.

Αν η διατύπωση μιας ευχής μπορούσε να οδηγήσει σε καταστροφικά αποτελέσματα, τότε και η απλή κατοχή του κλύβιελ ντορ ήταν σχεδόν εξίσου επίφοβη. Αν οποιοσδήποτε –οποιοσ-

δήποτε υπερφυσικός— μάθαινε ότι είχα αυτό το απίστευτο αντικείμενο στην κατοχή μου, θα διέτρεχα ακόμη μεγαλύτερο κίνδυνο από αυτόν που διατρέχω υπό φυσιολογικές συνθήκες.

Ανοιξα το συρτάρι και κοίταξα το δώρο αγάπης της γιαγιάς μου. Το κλύβιελ ντορ είχε ανοιχτοπράσινο χρώμα και έμοιαζε ελαφρώς με πουδριέρα, εξ ου και το φυλούσα μαζί με τα καλλυντικά μου. Το καπάκι του περιβαλλόταν από μια χρυσή ταινία. Δεν άνοιγε· δεν είχε ανοίξει ποτέ. Δεν ήξερα πώς να ενεργοποιήσω το μηχανισμό του. Στο χέρι μου το κλύβιελ ντορ εξέπεμπε την ίδια θερμότητα που ένιωθα όταν βρισκόμουν κοντά στον Νάιολ... αλλά εκατό φορές εντονότερη.

Μπήκα σε μεγάλο πειρασμό να το χώσω στο τσαντάκι μου. Το χέρι μου πλανιόταν ολόγυρά του.

Το έβγαλα από το συρτάρι κι άρχισα να το περιεργάζομαι στα χέρια μου. Καθώς κρατούσα το λείο αντικείμενο, καθώς ένιωθα έντονη ευχαρίστηση τόσο κοντά του, αναλογίστηκα πόσο θ' άξιζε να το πάρω μαζί μου παρά το ρίσκο.

Τελικά, το ξανάβγαλα στο συρτάρι μ' ένα πονπόν πουδραρίσματος από πάνω του.

Τότε ακριβώς χτύπησε το τηλέφωνο.

«Η συνάντησή μας είναι στο σπίτι του Έρικ στις εννέα η ώρα» ακούστηκε η Παμ.

«Νόμιζα πως θα ερχόμουν στη Δόντηση» είπα λίγο έκπληκτη. «Εντάξει, αναχωρώ σε χρόνο ρεκόρ».

Η Παμ το έκλεισε δίχως απάντηση. Τα βαμπίρ δεν ήταν γνώστες καλής τηλεφωνικής συμπεριφοράς. Έσκυψα να κοιταχτώ στον καθρέφτη καθώς έβαζα το κραγιόν μου.

Ύστερα από δύο λεπτά το τηλέφωνο ξαναχτύπησε.

«Εμπρός;»

«Σούκι» είπε η τραχιά φωνή του Μουσταφά. «Δεν χρειάζεται να είσαι εδώ πριν από τις δέκα».

«Ε; Καλά... εντάξει». Αυτό μου άφηνε πιο λογικό χρονικό

περιθώριο· δεν θα διακινδύνευα να φάω κλήση, ενώ υπήρχαν μερικά επιπλέον πράγματα που ήθελα να κάνω προτού φύγω.

Προσευχήθηκα και δίπλωσα προς τα έξω τη μία γωνία των σκεπασμάτων στο κρεβάτι μου, ως δείγμα της πίστης μου ότι θα επέστρεφα να κοιμηθώ εκεί. Πότισα τα φυτά μου, για παν ενδεχόμενο. Έλεγεζα γρήγορα τα ηλεκτρονικά μηνύματά μου χωρίς να βρω τίποτα ενδιαφέρον. Αφού παρατήρησα για μία ακόμη φορά το είδωλό μου στον ολόσωμο καθρέφτη της πόρτας του μπάνιου, αποφάσισα να αναχωρήσω. Είχα άφθονο χρόνο στη διάθεσή μου.

Στη διαδρομή ως το Σρίμππορτ άκουγα χορευτική μουσική και τραγουδούσα μελωδίες από το *Πυρετός το Σαββατόβραδο*. Λάτρευα το θέαμα του νεαρού Τζον Τραβόλτα να χορεύει, κάτι στο οποίο ήμουν κι εγώ καλή. Τραγουδούσα όταν ήμουν μόνη, ποτέ άλλοτε. Εκτέλεσα με την αγριοφωνάρα μου το “Stayin’ Alive”, γνωρίζοντας ότι άνετα θα μπορούσε να είναι το τραγούδι τίτλων για τη ζωή μου. Όταν πλέον σταμάτησα στο φυλάκιο της εισόδου της περιφραγμένης κοινότητας όπου έμενε ο Έρικ, είχα μειώσει κατά μερικά κλάσματα την ανησυχία μου για τη βραδιά.

Αναρωτήθηκα πού ήταν ο Νταν Σέλλεϋ. Ο νέος νυχτερινός φρουρός, ένας μυώδης άνδρας το καρτελάκι του οποίου έγραφε «Βινς», μου έκανε νόημα να περάσω δίχως να σηκωθεί. «Καλή διασκέδαση στο πάρτι» φώναξε.

Του χαμογέλασα ελαφρώς έκπληκτη ανταποδίδοντας το χαιρετισμό. Νόμιζα πως θα πήγαινα σε σοβαρό συμβούλιο, αλλά κατά τα φαινόμενα η επίσκεψη του μεγάλου και τρανού θα είχε για ορεκτικό κοινωνικά και σαλονάτα.

Παρότι οι ψηλομύτηδες γείτονες του κύκλου του Έρικ περιφρονούσαν όσους πάρκαραν τα αμάξια τους στο δρόμο, έκανα ακριβώς αυτό, διότι δεν ήθελα να με κλείσουν. Ο φαρδύς δρομίσκος στα αριστερά της αυλής, ο οποίος ανηφόριζε ελα-

φρώς στο λόφο όπου βρισκόταν το γκαράζ του Έρικ, ήταν πλημμυρισμένος από αυτοκίνητα. Ποτέ δεν είχα δει τόσο πολλά αμάξια εκεί. Άκουγα αμυδρά μουσική να έρχεται από το σπίτι. Τα βαμπίρ δεν είχαν λόγο να υψώνουν την ένταση του ήχου όπως έκαναν οι άνθρωποι· άκουγαν υπερβολικά καλά.

Έκλεισα τη μηχανή και κάθισα πίσω από το τιμόνι, σε μια απόπειρα να συγκροτήσω το περιεχόμενο του εγκεφάλου μου προτού χωθώ στο λάκκο με τα λιοντάρια. Γιατί δεν απάντησα απλώς «όχι» όταν ο Μουσταφά μου είχε πει να έρθω; Μέχρι εκείνη τη στιγμή, δεν είχα σκεφτεί διόλου την επιλογή να μείνω σπίτι. Βρισκόμουν εκεί επειδή αγαπούσα τον Έρικ; Ή επειδή ήμουν τόσο βαθιά χωμένη στον κόσμο των βαμπίρ, ώστε ούτε καν μου είχε περάσει απ' το μυαλό να αρνηθώ;

Ίσως λίγο κι απ' τα δύο.

Γύρισα ν' ανοίξω την πόρτα του Μαλιμπού και, τσουπ, να σου ο Μπιλ *ακριβώς απ' έξω*. Έβγαλα ένα μικρό ρέκασμα σοκαρισμένη. «Αφού ξέρεις, γιατί το κάνεις αυτό;» γάβγισα, ευχαριστημένη που μέρος του φόβου μου εξανεμίστηκε μεταμφιεσμένο σε θυμό. Πετάχτηκα από τη θέση του οδηγού και κοπάνησα πίσω μου την πόρτα.

«Κάνε στροφή και γύρνα στο Μπον Ταν, κουκλάκι μου» είπε ο Μπιλ. Κάτω από τα αμείλικτα φώτα του δρόμου, ο πρώτος εραστής μου φαινόταν φρικιαστικά λευκός, με εξαίρεση τα μάτια του, τα οποία ήταν δυο σκιώδη λαγούμια. Τα πυκνά μαύρα μαλλιά του και τα σκούρα ρούχα του ενέτειναν ακόμα περισσότερο την αντίθεση, σε σημείο να μοιάζει σμαλτωμένος με φωσφορούχο χρώμα, λες κι ήταν οικόσημο.

«Αυτό σκεφτόμουν όσο καθόμουν στο αμάξι» παραδέχθηκα. «Αλλά είναι πολύ αργά».

«Πρέπει να φύγεις». Το εννοούσε.

«Ε... αυτό θα είναι σαν ν' αφήνω τον Έρικ στα κρύα του

λουτρού» είπα και ίσως υπήρχε μια ελαφρώς ερωτηματική χροιά στη φωνή μου.

«Μπορεί να τα καταφέρει και χωρίς εσένα απόψε. Σε παρακαλώ, γύρισε στο σπίτι σου». Το κρύο χέρι του Μπιλ έπιασε το δικό μου και το πίεσε πολύ απαλά.

«Το καλό που σου θέλω, πες μου τι συμβαίνει».

«Ο Φελίπε έφερε μερικά απ' τα βαμπίρ του μαζί. Σάρωσαν κάνα-δυο μπαρ για να μαζέψουν ανθρώπους να πιούνε μαζί τους· και από αυτούς. Η συμπεριφορά τους είναι... τέλος πάντων, θυμάσαι πόσο σε είχαν αηδιάσει η Νταϊάν, ο Λιάμ κι ο Μάλκολμ;»

Τα τρία –πλέον οριστικά νεκρά– βαμπίρ δεν είχαν κανέναν ενδιασμό να κάνουν σεξ με ανθρώπους μπροστά μου, κάτι που δεν έληξε εκεί.

«Ναι, θυμάμαι».

«Συνήθως ο Φελίπε είναι πιο διακριτικός, απόψε όμως έχει διάθεση για γλέντια».

Ξεροκατάπια. «Είπα στον Έρικ ότι έρχομαι» τον πληροφόρησα. «Ο Φελίπε πιθανώς να το θεωρήσει κακό αν δεν είμαι εδώ, μια κι έχω παντρευτεί τον Έρικ». Ο Έρικ με είχε εξαναγκάσει να δεχθώ αυτό τον τίτλο, διότι μου παρείχε μια κάποια προστασία.

«Ο Έρικ θα επιβιώσει και χωρίς την παρουσία σου» είπε ο Μπιλ. Αν είχε επεκτείνει κι άλλο την πρόταση, ήμουν σίγουρη πως θα κατέληγε στο «Εσύ, όμως, ίσως να μην επιβιώσεις αν βρεθείς εκεί». Συνέχισε: «Μ' έχουν χώσει εδώ έξω να εκτελώ καθήκοντα φρουρού. Δεν μου επιτρέπεται να μπω. Δεν μπορώ να σε προστατεύσω».

Ήταν λάθος μου που είχα αφήσει το κλύβιελ ντορ σπίτι.

«Μια χαρά μπορώ να φροντίσω τον εαυτό μου, Μπιλ» του είπα. «Ευχήσου μου καλή τύχη, μ' ακούς;»

«Σούκι...»

«Πρέπει να πάω μέσα».

«Τότε, όντως σου εύχομαι καλή τύχη». Η φωνή του ήχησε ανέκφραστη, τα μάτια του όμως δεν ήταν.

Είχα επιλογές. Ο τυπικός τρόπος θα ήταν να μπω από την εξώπορτα: ένα πλακόστρωτο μονοπάτι διακλαδωνόταν από το δρομίσκο και, περνώντας μέσα από την αυλή, οδηγούσε στη βαριά εξωτερική πόρτα. Το μονοπάτι αυτό ήταν όμορφα παισιωμένο από μυρσίνες, ολάνθιστες αυτή την εποχή. Η άλλη μου επιλογή ήταν να συνεχίσω ν' ανεβαίνω το δρομίσκο, να στρίψω δεξιά στο γκαράζ και να μπω στο σπίτι από την κουζίνα. Αυτό και επέλεξα να κάνω. Άλλωστε, εγώ ήμουν πολύ περισσότερο σαν στο σπίτι μου εδώ απ' ό,τι οι επισκέπτες της Νεβάδας. Βάδισα γοργά στο δρομίσκο, με τα τακούνια μου να σκίζουν την ησυχία της νύχτας με το τακ τακ τους.

Η πόρτα της κουζίνας ήταν ξεκλειδωτή, γεγονός επίσης ασυνήθιστο. Κοίταξα γύρω μου την ευρύχωρη και άχρηστη κουζίνα. Κάποιος θα έπρεπε βεβαίως να φυλάει αυτή την είσοδο, με τόσους καλεσμένους στο σπίτι.

Τελικά, αντιλήφθηκα τον Μουσταφά Χαν να στέκεται στην τζαμαρία, στην άλλη άκρη του δωματίου, μετά το τραπέζι του πρωινού στο οποίο δεν προγευματίζε ποτέ κανείς. Χάζευε έξω τη νύχτα.

«Μουσταφά;» μίλησα.

Ο ημερήσιος υπάλληλος του Έρικ στράφηκε προς το μέρος μου. Ήταν γεμάτος υπερένταση. Έτεινε το σαγόνι του προς τα μένα ως χαιρετισμό. Παρά την ώρα, ο Μουσταφά φορούσε τα μαύρα γυαλιά του.

Κοίταξα γύρω μου αναζητώντας τη σκιά του, αλλά ο Γουόρεν δεν ήταν πουθενά.

Για πρώτη φορά ευχήθηκα να ήξερα τι σκεφτόταν ο Μουσταφά, αλλά οι σκέψεις του ήταν εξίσου θαμπές με οποιουδήποτε άλλου Όντος είχα συναντήσει.

Η επιδερμίδα μου μυρμήγκιασε χωρίς να ξέρω, ωστόσο, το γιατί.

«Πώς πάνε τα πράγματα εκεί έξω;» ρώτησα κρατώντας τον τσόντ της φωνής μου σιγανό.

Έκανε μια παύση και μου απάντησε επίσης ψιθυριστά.

«Ίσως θα έπρεπε να βρω δουλειά με τίποτα ρηματοτελώνια. Ή να γραφτώ στην αγέλη και ν' αφήσω τον Αλσίντ να μου δίνει προσταγές. Μάλλον θα ήταν καλύτερα από δω. Αν ήμουν στη θέση σου, θα ξεκουμπιζόμουν αμέσως, θα έμπαينا στο αμάξι μου και κατευθείαν σπίτι. Κι αν ο Έρικ δεν με πλήρωνε τόσο καλά, ακριβώς αυτό θα είχα κάνει».

Το σκηνικό είχε αρχίσει να μοιάζει ολοένα και περισσότερο με την αρχή παραμυθιού:

ΠΡΩΤΟΣ ΑΝΔΡΑΣ: Μη διασχίσεις το γιοφύρι. Κρύβει κινδύνους.

ΗΡΩΙΔΑ: Μα πρέπει να διασχίσω το γιοφύρι.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΑΝΔΡΑΣ: Αν θες τη ζωή σου, μη διασχίσεις το γιοφύρι!

ΗΡΩΙΔΑ: Μα πρέπει να διασχίσω το γιοφύρι.

Στο παραμύθι θα υπήρχε και τρίτος άνθρωπος· πάντα είναι τρεις. Ίσως, όμως, κι εγώ να συναντούσα κι άλλον. Την κεντρική ιδέα, πάντως, την είχα πιάσει.

Το άγχος κύλησε στη ραχοκοκαλιά μου σαν ιδρώτας. Σίγουρα δεν ήθελα να διασχίσω αυτό το γιοφύρι. Μήπως να την έκανα με ελαφρά πηδηματάκια;

Τότε, όμως, μπήκε η Παμ στην κουζίνα και η ευκαιρία μου χάθηκε. «Δόξα τω Θεώ, έφτασες» είπε με την αμυδρή βρετανική προφορά της εμφανέστερη απ' ό,τι συνήθως. «Φοβήθηκα πως δεν θα ερχόσουν. Ο Φελίπε παρατήρησε ότι δεν είχες εμφανιστεί».

«Μα μου αλλάξατε την ώρα» απάντησα μεπερδεμένη. «Ο Μουσταφά μου είπε να έρθω εδώ...» Έριξα μια ματιά στο ρολόι του φούρνου μικροκυμάτων. «Τώρα».

Η Παμ κούνησε αρνητικά το κεφάλι της και μετά πέταξε στον Μουσταφά ένα βλέμμα που έδειχνε περισσότερο απορία παρά ενόχληση. «Εμείς οι δύο θα τα πούμε αργότερα» του είπε. Έγνεψε ανυπόμονα προς το μέρος μου καλώντας με.

Χρειάστηκα ένα λεπτάκι για να παραχώσω την τσάντα μου σε ένα από τα ντουλάπια της κουζίνας, απλώς και μόνο γιατί η κουζίνα είναι ο ασφαλέστερος αποθηκευτικός χώρος στο σπίτι ενός βαμπίρ. Προτού ακολουθήσω την Παμ στη μεγάλη, ενιαία σαλοτραπεζαρία, κόλλησα ένα χαμόγελο στη μούρη μου. Δεν άντεξα να μη ρίξω μια ματιά πίσω από την πλάτη μου στον Μουσταφά, το μόνο όμως που είδα ήταν η μαυρίλα στους φακούς των σκούρων γυαλιών του.

Μετά κοίταξα ευθεία μπροστά μου. Όταν περιστοιχίζεσαι από βαμπίρ, είναι πάντα καλό να μην ξεκολλάς τα μάτια σου απ' αυτό που έρχεται.

Παρόλο που η τολμηρή διακόσμηση του Έρικ είχε φιγουράρει στο *Ιδανικό Σπίτι*, ο φωτογράφος απόψε μετά δυσκολίας θα αναγνώριζε το δωμάτιο. Οι ριγέ κουρτίνες στα μπροστινά παράθυρα είχαν τραβηχτεί και είχαν κλείσει ερμητικά. Δεν υπήρχαν φρέσκα λουλούδια. Μια μεικτή ομάδα ανθρώπων και βαμπίρ ήταν διάσπαρτη σ' όλο τον πλατύ χώρο.

Ένας ογκώδης και μυώδης άνδρας με βαμμένα ξανθά μαλλιά χόρευε με μια νεαρή γυναίκα στην άκρη αριστερά μου, κοντά στην τραπεζαρία, την οποία ο Έρικ χρησιμοποιούσε για επαγγελματικές συνεδριάσεις. Καθώς πλησίαζα, σταμάτησαν να χορεύουν κι άρχισαν να φιλιούνται με θόρυβο και με μπόλικη γλώσσα. Ένα αρσενικό βαμπίρ με τετράγωνο σαγόνι έπινε αίμα από μια χυμώδη γυναικεία φιγούρα στον διθέσιο καναπέ κάνοντάς τα μαντάρα. Σταγόνες αίματος είχαν στάξει στην ταπετσαρία.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή τσατίστηκα. Μια τσατίλα που φνυτιλιάστηκε μόλις συνειδητοποίησα ότι μια κοκκινομάλλα

βαμπίρα, άγνωστη σ' εμένα, χόρευε (με ψηλά τακούνια) ανεβασμένη στο τραπεζάκι του σαλονιού του Έρικ υπό τους ήχους ενός παλιού δίσκου των Rolling Stones. Ένα άλλο βαμπίρ με πυκνά μαύρα μαλλιά την παρακολουθούσε αξιολογώντας χαλαρά το θέαμα, σαν να την είχε δει να κάνει το ίδιο πράγμα πολλές φορές και να την απολάμβανε ακόμα μία. Οι γόβες στιλέτο της τρυπούσαν, έσκαβαν βαθιά το ξύλο του τραπεζιού, ενός από τα αγαπημένα αποκτήματα του Έρικ.

Ένωσα τα χείλη μου να τραβιούνται σφιγμένα σαν κορδόνια σε πουγκί. Μια πλάγια ματιά στην Παμ μου έδειξε ότι είχε υιοθετήσει ένα ύφος αδιάφορο και κενό, σαν ωραία γλάστρα. Καταβάλλοντας τεράστια προσπάθεια, εξαφάνισα κάθε έκφραση από τη μούρη μου. Διάολε, μόλις είχαμε αντικαταστήσει τα χαλιά και είχαμε ξαναβάλει τους τοίχους μετά τη λαίλαπα του Αλεξέι Ρομανόφ! Τώρα, η ταπετσαρία έπρεπε να καθαριστεί ξανά κι εγώ θα έπρεπε να βρω κάποιον να φινιρίζει ξανά το τραπεζάκι.

Θύμισα στον εαυτό μου πως είχα μεγαλύτερα προβλήματα από μερικούς λεκέδες και κάτι χαρακιές.

Ο Μπιλ είχε δίκιο. Ο Μουσταφά είχε επίσης δίκιο. Δεν ήταν αυτό μέρος για μένα. Παρά τα όσα είχε πει η Παμ, δεν πίστευα πως θα έλειπα από οποιοδήποτε βαμπίρ. Όλα τους ήταν υπερβολικά απασχολημένα.

Τότε όμως, ο άνδρας που παρακολουθούσε τη χορεύτρια γύρισε το κεφάλι του και με κοίταξε. Συνειδητοποίησα ότι ήταν ένας πλήρως ντυμένος (δόξα τω Θεώ) Φελίπε ντε Κάστρο. Μου χαμογέλασε, και οι μυτεροί λευκοί κυνόδοντές του έλαμψαν κάτω από το φως. Ω ναι, απολάμβανε το χορό.

«Δεσποινίς Στάκχαουζ!» είπε ναχελικά. «Φοβήθηκα πως δεν θα ερχόσασταν απόψε. Πάει πολύς καιρός από τότε που είχα τη χαρά να σας δω». Καθώς ο Φελίπε είχε έντονη νότια προφορά, το όνομά μου ακούστηκε μάλλον σαν «Δεσπυιοινίς

Στέκχαζ!» Την πρώτη φορά που τον είχα γνωρίσει, ο βασιλιάς φορούσε –μα την Παναγία– κάπα. Απόψε ήταν ντυμένος συντηρητικά, με γκριζο πουκάμισο, ασημί γιλέκο και μαύρο παντελόνι.

«Πάει καιρός, Μεγαλειότατε» ήταν το μόνο πράγμα που μπορούσα να σκεφτώ να πω. «Συγγνώμη που άργησα λιγάκι να έρθω να σας χαιρετήσω. Πού είναι ο Έρικ;»

«Σε μια από τις κρεβατοκάμαρες» είπε ο Φελίπε εξακολουθώντας να χαμογελάει. Το μουστάκι και η λωρίδα που είχε αφήσει για γένι στο σαγόνι του ήταν τελείως μαύρα και τέλεια φροντισμένα. Ο Βασιλιάς της Νεβάδας, του Άρκανσο και της Λουιζιάνας δεν ήταν ψηλός. Ήταν εντυπωσιακά ωραίος. Διέθετε ένα απέραντα ελκυστικό σφρίγος – αν και αυτό δεν έπιανε σ’ εμένα, τουλάχιστον απόψε. Ο Φελίπε επίσης ήταν ικανός πολιτικός, απ’ ό,τι είχα ακούσει, και σίγουρα επιχειρηματίας. Για να μην αναφέρω πόσα χρήματα είχε καταφέρει να συσσωρεύσει στον μακρόχρονο βίο του.

Ανταπέδωσα το χαμόγελο στο βασιλιά με παγωμένο ύφος. Ένιωθα υπέρμετρη εξάντληση. Οι επισκέπτες από τη Νεβάδα δεν συμπεριφέρονταν καλύτερα από, φέρ’ ειπείν, πυροσβέστες μιας μικρής πόλης που παρευρίσκονταν σε συνέδριο στη Νέα Ορλεάνη. Το γεγονός ότι οι συγκεκριμένοι καλεσμένοι έρχονταν από το Λας Βέγκας και, παρ’ όλ’ αυτά, θεωρούσαν απαραίτητο να φέρονται ελεεινά στο Σρίμππορτ... τέλος πάντων, σήμαινε ότι δεν ήταν και τα καλύτερα παιδιά.

Η φράση «σε μια από τις κρεβατοκάμαρες» δεν ήχησε ωραία, κάτι που φυσικά ήταν και η πρόθεση του Φελίπε. «Καλύτερα να τον ενημερώσω ότι ήρθα» είπα και στράφηκα στην Παμ. «Πάμε, φιλενάδα».

Η Παμ με κράτησε από το χέρι, ένα από τα μέτρα της βραδιάς που βρήκα πραγματικά ανακουφιστικό. Το πρόσωπό της εξακολουθούσε να είναι κερένιο.

Καθώς προσανατολιζόμασταν στο χώρο (ο μυώδης άνδρας δεν έκανε κυριολεκτικά σεξ με τη σύντροφό του, αλλά δεν θα απείχε ιδιαίτερα απ' αυτό στο άμεσο μέλλον), η Παμ σφύριξε: «Το είδες αυτό; Το αίμα δεν θα βγει ποτέ από την ταπετσαρία».

«Δεν θα δυσκολευτούμε να το καθαρίσουμε περισσότερο απ' όσο δυσκολευτήκαμε τη νύχτα που ο Αλεξέι παλάβωσε εδώ μέσα» είπα, προσπαθώντας να αποκτήσω οπτική επί του θέματος. «Ή όσο το κλαμπ, αφού κάναμε... εκείνο το πράγμα». Δεν ήθελα να πω «σκοτώσαμε τον Βίκτορ» δυνατά.

«Μα τότε *διασκεδάσαμε*» είπε η Παμ βλοσυρά με σουφρωμένα χείλη.

«Και τώρα δεν διασκεδάζετε;»

«Όχι, προτιμώ πιο προσωπικές και ιδιωτικές απολαύσεις».

«Ω, κι εγώ» είπα. «Μα γιατί ο Έρικ βρίσκεται εδώ πίσω αντί για έξω;»

«Δεν ξέρω. Είχα πάει στην κάβα και τώρα γύρισα» είπε εν συντομία. «Ο Μουσταφά επέμενε ότι χρειαζόμασταν κι άλλο ρούμι».

Μπα; Έκανε ό,τι την πρόσταζε ο Μουσταφά τώρα; Κράτησα όμως το στόμα μου κλειστό. Δεν ήταν δική μου δουλειά.

Είχαμε πλέον φτάσει στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας που χρησιμοποιούσα εγώ στου Έρικ, μια και δεν ήθελα να κλείνομαι στο κάτω πάτωμα μαζί του όλη μέρα, μέσα στο ερμητικά κλειστό στο φως υπνοδωμάτιό του. Ένα βήμα πιο μπροστά μου, η Παμ έσπρωξε την πόρτα και στάθηκε ακίνητη. Ο Έρικ βρισκόταν μέσα και καθόταν στο κρεβάτι, αλλά τρεφόταν από κάποιον. Από μια γυναίκα με μαύρα μαλλιά. Τον είχε καθαλήσει, με το ανοιχτόχρωμο καλοκαιρινό φόρεμά της ανεβασμένο. Με το ένα της χέρι τον γράπωνε από τον ώμο μαλάσσοντάς τον, ενώ εκείνος τη ρουφούσε. Με το άλλο της χέρι... ικανοποιούσε τον εαυτό της.

«*Μαλάκα*» είπα κι έκανα επιτόπου στροφή. Η μόνη κολα-

σμένη επιθυμία που είχα ήταν να εξαφανιστώ από κει μέσα τρέχοντας. Ο Έρικ σήκωσε το κεφάλι του με στόμα ματωμένο και τα μάτια του συνάντησαν τα δικά μου. Ήταν... πιωμένος.

«Δεν μπορείς να φύγεις» είπε η Παμ. Μ' άρπαξε από το μπράτσο και κατάλαβα ότι ήταν ικανή να μου το σπάσει αντί να μ' αφήσει ελεύθερη. «Αν το βάλεις τώρα στα πόδια, θα φανούμε όλοι αδύναμοι και ο Φελίπε θα αντιδράσει. Θα υποφέρουμε όλοι. Κάτι τρέχει με τον Έρικ».

«Ειλικρινά, δεν μου καίγεται καρφάκι» της είπα. Ένιωθα το κεφάλι μου παράξενα ελαφρύ και απόμακρο από το σοκ. Αναρωτήθηκα αν θα λιποθυμούσα, θα ξερνούσα ή θα ορμούσα στον Έρικ για να τον πνίξω.

«Πρέπει να φύγεις» είπε ο Έρικ στη γυναίκα. Το είπε τραυλίζοντας. Τι *διάλο* συνέβαινε;

«Μα τώρα ξεκίναγαν τα καλά» είπε εκείνη με φωνή που νόμιζε πως ήταν σαγηνευτική. «Μη μ' αναγκάζεις να φύγω, μωρό μου, προτού πάrouμε και οι δύο αυτό που θέλουμε. Αν θες νά 'ρθει κι αυτή στο παιχνίδι μας, δεν έχω πρόβλημα, γλυκέ μου». Χρειαζόταν όλη της τη δύναμη για να ξεστομίσει τις λέξεις. Ήταν άσπρη σαν σεντόνι. Είχε χάσει πολύ αίμα.

«Πρέπει να φύγεις» είπε ο Έρικ σε λίγο πιο διαυγή κατάσταση. Η φωνή του απέπνεε την απωθητικότητα που τα βαμπίρ χρησιμοποιούν όταν θέλουν να διώξουν τους ανθρώπους.

Παρόλο που αρνήθηκα να κοιτάξω τη μελαχρινή γκόμενα, ήξερα πότε σηκώθηκε από το κρεβάτι και τον Έρικ. Ήξερα πότε παραπάτησε και παραλίγο να πέσει. *Τώρα μπορώ να κρατήσω το αμάξι μου*, σκέφτηκε.

Ξαφνιάστηκα τόσο όταν το άκουσα αυτό, που γύρισα και την κοίταξα. Ήταν νεότερη από μένα και αδύνατη. Κατά κάποιον τρόπο, αυτό έκανε την προσβολή του Έρικ απέναντί μου χειρότερη. Ύστερα από ένα δευτερόλεπτο και αφού είχα προσπεράσει τα νεύρα μου, μπόρεσα να ρίξω μια ματιά στο κεφάλι

της και να διαπιστώσω ότι περιείχε πολλή νοσηρότητα. Το υλικό που κόχλαζε μέσα στο μυαλό της ήταν και φρικτό και μπερδεμένο. Η απέχθεια που ένιωθε για τον εαυτό της είχε χρωματίσει όλες τις σκέψεις της με γκριζο, σαν να σάπιζε ο πυρήνας της και η σήψη να προχωρούσε προς τα έξω. Η επιφάνεια έδειχνε ωραία ακόμη, αλλά όχι για πολύ.

Η κοπέλα είχε αίμα διπλής φύσης, αν και δεν μπορούσα να καταλάβω τι είδους... ίσως λυκανθρώπου. Ο ένας από τους γονείς της ήταν σίγουρα μορφοπλάστης. Αυτό είχε μια λογική, δεδομένης της κατάστασης του Έρικ. Το αίμα των διφυών αναζωογονούσε τα βαμπίρ κι εκείνη το είχε ενισχύσει κάπως, για να είναι ακόμα πιο μεθυστικό.

Η Παμ είπε: «Δεν ξέρω ποια είσαι ή πώς μπήκες εδώ μέσα, κοπελιά, αλλά πρέπει να φύγεις τώρα».

Η κοπέλα γέλασε, κάτι που ούτε η Παμ ούτε εγώ περιμέναμε. Η Παμ τσίτωσε κι εγώ ένιωσα μια φωτοβολίδα να σκάει στο κεφάλι μου. Είχα προσθέσει την οργή στην αηδία. Γέλαγε! Τα μάτια μου συνάντησαν εκείνα της κοπέλας. Η χλεύη χάθηκε από τα χείλη της και άσπρισε.

Μπορεί να μην ήμουν βαμπίρ, αλλά πιστεύω πως είχα ιδιαίτερα απειλητική όψη.

«Εντάξει, εντάξει, φεύγω. Θα έχω εξαφανιστεί απ' το Σρίμπορτ το χάραμα». Έλεγε *ψέματα*. Είχε αποφασίσει να κάνει μια τελευταία απόπειρα να... τι; Ρουθούνησε προς το μέρος μου και είπε επίτηδες: «Δεν φταίω γω που ο δικός σου πείναγε...» Προτού προλάβω να κουνηθώ, η Παμ τής έχωσε μια ξανάστροφη. Το κορίτσι κούρνιασε στον τοίχο και μετά γλίστρησε χάμω.

«Σήκω» είπε η Παμ με φονικό τόνο.

Καταβάλλοντας ορατή προσπάθεια, η κοπέλα στάθηκε στα πόδια της. Τα χαμόγελα και οι προκλητικές δηλώσεις είχαν κάνει φτερά πλέον. Πέρασε ακριβώς από δίπλα μου καθώς έβγαινε από το δωμάτιο και τη μύρισα: δεν διέκρινα μόνο τα ίχνη της

διπλής φύσης αλλά και μια άλλη μυρωδιά, αίμα με γλυκό υπόστρωμα. Διέσχισε το διάδρομο και βγήκε στο σαλόνι στηριζόμενη στον τοίχο με το ένα της χέρι.

Μόλις χάθηκε όζω, η Παμ έκλεισε την πόρτα. Το δωμάτιο ήταν αφύσικα ήσυχο.

Ο εγκέφαλός μου έτρεχε προς εκατοντάδες διαφορετικές κατευθύνσεις. Από την καθυστερημένη άφιξή μου στον νέο φρουρό στην πύλη, στις παράξενες σκέψεις που είχα διαβάσει στην κοπέλα, στην αλλόκοτη μυρωδιά που εντόπισα όταν είχε βρεθεί κοντά μου... και μετά επικεντρώθηκε εξ ολοκλήρου σε ένα διαφορετικό θέμα:

Το «σύζυγό» μου.

Ο Έρικ παρέμενε καθισμένος στο πλάι του κρεβατιού. Του κρεβατιού που είχα σαν δικό μου. Του κρεβατιού όπου κάναμε σεξ. Του κρεβατιού όπου κοιμόμουν.

Μίλησε απευθείας σ' εμένα. «Ξέρεις ότι πίνω αίμα...» ξεκίνησε να λέει, αλλά εγώ σήκωσα ψηλά την παλάμη μου.

«Μη μιλάς» του είπα. Φάνηκε να αγανακτεί κι άνοιξε το στόμα του, αλλά εγώ ξανάπα «Μη. Μη μιλάς».

Η αλήθεια είναι πως, αν κατάφερνα να εξασφαλίσω τριάντα λεπτάκια (ή τριάντα ώρες ή τριάντα μέρες) για τον εαυτό μου, θα τα έφερνα βόλτα με την κατάσταση. Όπως είχαν τα πράγματα όμως, ήμουν αναγκασμένη να συντάξω ένα λογύδριο εν τάχει στο μυαλό μου.

Γνώριζα ότι δεν ήμουν η μόνη πηγή από την οποία έπινε ο Έρικ. (Ήταν αδύνατον για ένα βαμπίρ να εξασφαλίζει την τροφή του από έναν και μόνο πάροχο· ή, τουλάχιστον, αυτό ίσχυε για ένα βαμπίρ που δεν συμπληρώνει τη διατροφή του με συνθετικό αίμα).

Δεν ήταν δικό του λάθος που χρειαζόταν τροφή, μπλα, μπλα, μπλα.